

Pare, que estàs fent ?

No se com dir-t'ho. Segurament creus que ho fas pel meu bé però no puc evitar sentir-me estrany, molest, malament.

Em vas regalar un pilota quan començava a caminar. Encara no anava a l'escola quan em vas apuntar a futbol.

M'agrada entrenar durant la setmana, fer bromes amb els meus companys i jugar el cap de setmana com ho fan els grans. Però quan tu vens als partits, ... no ho sé. No és com abans. No em dones un copet a l'esquena ni em convides a prendre alguna cosa. Vas a les grades pensant que tot són enemics. Insultes els àrbitres, els entrenadors, els jugadors, els altres pares. No ho entenc. Per què has canviat ?

Crec que només pateixes i no ho entenc. Em dius que sóc el millor, que els meus companys no són res al meu costat, que qui digui una altra cosa s'equivoca, que només és important guanyar. Aquest entrenador de qui dius que és un inepte és el meu amic. És qui m'ha ensenyat a jugar i a divertir-me jugant.

El company que l'altre dia va jugar al meu lloc, te'n recordes? Si, pare, aquell que vas estar criticant tot el dia i de qui vas dir que no servia "ni per portar-me la bossa". Saps, aquest noi va a la meva classe. Dilluns no podia ni mirar-lo a la cara de vergonya.

No vull decepcionar-te. De vegades penso que no tinc prou qualitat, que no arribaré a ser professional i a guanyar calers com tu voldries. Em pressiones massa.

Fins i tot he pensat en deixar de jugar, però... m'agrada tant !

Pare, si us plau, no m'obliguis a dir-te que no vinguis més a veure'm jugar a futbol.

Un fill anònim